Ч. 167 Четвер 28 липня (9 серпня) 1894. Рік IV.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 8.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і з вложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в Адміністрациї „Ґазети Львівскої“ і в ц. к. Старостствах на провінциї:
на цілий рік зр. 2·40
на пів року зр. 1·20
на чверть року „ —·60
місячно . . „ —·20
Поодиноке число 1 кр.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік зр. 5·40
на пів року зр. 2·70
на чверть року зр. 1·35
місячно . . „ —·45
Поодиноке число 3 кр.

Нові причинки до нашої політики.

VI.

Під конець першої части „Отвертого письма“ і в другій єго части пос. Романчук вже майже не тикає самих фактів; нагадує лиш про деякі, а за то висказує свої особисті погляди на них, говорить широко о потребі помиреня партий і о тім, як то він собі то помирене представляє, при чім як може, так боронить своєї проґрами з'їзду мужів довіря і політики помиреня партий, а наконець говорить о напастях на него, при чім знов сам нападає на других. По правді сказавши шкода би обширнійше розводити ся над сею частию отвертого письма, бо оно зовсім не подобає на письмо серіозного політика, а єсть собі лиш звичайною реклямою політичною посла і політика від пригоди, ділетанта. Однакож для характеристики і для поясненя тої сварки, яку викликало се „Отверте письмо“, наведемо і з сеї части кілька важнійших і характеристичнійших уступів. Пос. Романчук каже:

Коли я розміри лиха торік побачив, я сказав: Волю бути простим робітником в независимій громадці, ніж яким атаманом ступаючим такою дорогою. Я не міг годити ся не з одним, що у нас робило ся, н. пр. зі способом кандидованя і вибору пос. Вахнянина в Жовкві, а ще більше пос. Барвіньского в Бродах, бо-ж против першого обявилась виразно більшість того округа, против другого навіть загал, а специяльно і самі тамошні народовці. Я отягав ся однак з рішанем справи нашої політики, бо припускав — як і дійстно стало ся — що люди нового курсу не піддадуть ся більшости і наступить в політиці розрив, котрий я рад був по можности стримати або хоч опізнити. Але коли йшло до чим раз гіршого, криза мусїла наступити“.

В отсих словах пос. Романчука видимо єго дрібну політику і пляни до дальшого єї веденя. Єму ходило о то, щоби „було як бувало“, щоби рускі посли, як давнійше, так і на будуче, політикували лиш лайкою; у него політика порозуміня і взаїмного пошановку та здобуване тим способом свобід і прав для народу — то служене комусь там. Він видко не може чи не хоче того розуміти, що той ще не понижає ані себе, ані народу, хто тим способом бере ся заступати народні интереси. Слово „независимий“ красне і потягаюче і він ужив єго, щоби показати ідеальність своєї політики. Він не хоче того признати, що той, хто торгує ся з другим спокійно і без сварки та лайки, єсть також независимим; не хоче признати, бо єму ходить головно о то, щоби показати, що ті, котрі не хотять іти за єго приміром, ставлять ся зараз через то в зависимість. — З тої самої причини не годить ся він і з кандидованем послів Вахнянина і Барвіньского, але забуває при тім на то, що подібне єго власне кандидоване було добре і він з ним годив ся. Але до чого то вже говорене, що він рад був здержати розрив в політиці, коли преці сам стремів до него? При тім і перекручує він факти, бо новий курс завів нехто инший лиш таки він сам. Той новий курс зазначив він преці дуже виразно трома фактами: змаганем приступленя до славяньскої коалициї і висказанем новому правительству без даної рациї вотум недовіря, скликанем мужів довіря, і скликанем зборів „Народної Ради“ без відомости єї виділу.

Дальше пояснює і по части оправдує пос. Романчук свою акцию помиреня партий і при тім мимо волї показує суперечність з самим собою. Він признає, що давнійше була лиш формальна спілка — значить ся, пос. Романчук дурив насамперед сам себе, а тепер дурить других своїм самодурством. Пос. Романчук хотів би щирійшої звязи; ба, коли бо від хотїти до зробити дуже далека дорога. Він каже, що крайности повинні би мати на стілько абнеґациї, щоби справі консолїдациї не перешкаджали. А що зробити, коли їм не схоче ся? Чи єсть у пос. Романчука на то який спосіб? Але ще дивнійше: „В остатній сесиї Сойму — каже пос. Романчук — оба рускі клюби вже готові були злучити ся, однак аґітация пос. Кулачковского сему перешкодила. Чудотворний той посол Кулачковский? Він один скрайний перемагає пять, десять, ба сотки умiркованих, бо він же мабуть був той сам, що не допустив до консолїдациї і на з'їзді мужів довіря. А деж тота умiркованість у тих „умiркованих“, про котрих вічно говорить пос. Романчук, коли они всї слухають одного скрайного? Чи ставив собі пос. Романчук се питане і чи старав ся собі на него відповісти? Нї, бо треба було аж з'їзду мужів довіря, як знаємо, самих „умiркованих“, щоби переконав пос. Романчука, що єго проєкт консолїдациї має межи всїми партиями завзятих противників. А мимо того пос. Романчук все ще морочить людем голови своїм проєктом і викладає їм свою проґраму, на котру нїхто не хоче ся годити.

---

41)

Матїй Сандорф.

(Повість Юлїя Верна).

(Дальше).

Саме коли похід похоронний мав переходити попри Тороналїв двір, отворилась від него велика брама. На подвірю під ґанком стояли дві карити, готові до виїзду.

Перша пустилась вже виїзджати через браму на улицю Страдоне.

Поент Пескаде побачив в нїй Сіляса Торонталя, єго жінку і доньку.

Панї Торонталева, страшно пригноблена, сидїла коло Сари, що була ще білїйша, як той білий на нїй вельон молодої.

Сарканїй сидїв з кількома свояками чи приятелями в другій кариті.

Як той похорон так і се весїлє зовсїм не було виставне; і тут і там страшенний сум.

Нараз в тій хвили, коли перший віз виїхав з брами, роздав ся пронибаючий крик, що аж серце розривав.

Панї Баторова пристанувши витягнула руку до Сари і проклала єї.

То Сара так страшенно крикнула. Она побачила матїр Петра в чорній, жалїбній одежи і аж тепер догадала ся всего, що перед нею таїли.... Петро погиб через ню і за ню, то єго був похорон, що переходив попри ню, саме коли она їхала ставати під вінець.

Она зімлїла і упала. Панї Торонталева аж не знала, що собі дїяти а старала ся єї опамятати, але на дармо.... Она ледви ще дихала.

Сіляс Торонталь не міг укрити свого гнїву, але Сарканїй, що прибіг чим скорше, не стратив голови.

Серед таких обставин годї було іти перед престол і треба було приказати візникам завертати назад до двора; брама за ними аж з лоскотом замкнула ся.

Сару внесли до єї комнати та положили на постїль, а она анї не рушилась. Мати єї припала коло постелї на колїна і чим скорше післали по лїкаря. Тимчасом похід похоронний Петра Баторого пішов до францїсканьскої церкви. По відправі похоронили тїло на дубровницкім кладовищи.

Поент Пескаде зміркував зараз, що треба як найскорше повідомити доктора о тім, що стало ся. Він сказав до Капа Матіфу:

— Лиши ся тут і уважай!

Сам побіг на передмістє Пльоче.

Коли Поент Пескаде єму розповідав, мовчав доктор, як би німий.

— А може я поступив ся дальше, як був повинен? — подумав він собі. — Нї!... Може я невинній людинї наробив тілько горя? Не сумнїваю ся, що так! Коли-ж бо тота невинна єсть донькою Сіляса Торонталя!

Відтак відозвав ся до Поента Пескаде:

— Де єсть Кап Матіфу?

— Коло двора при Страдоне.

— Менї потреба вас обох нинї вечером.

— О котрій годинї?

— О девятій.

— Де маємо на вас чекати?

— Коло брами на кладовищи.

Поент Пескаде побіг зараз до Капа Матіфу, котрого застав на своїм становищи.

Вечером около осьмої години пустив ся доктор, убраний в широкий плащ, в сторону як дубровницка брама. На лїво, де вистає мур, зайшов він ще до малої затоки, що лежить межи скалами і повисше порту врізує ся в беріг.

На сїм місци було зовсїм пусто. Тут не було видко анї домів, анї людий. Доктор станув тут, оглянув ся і крикнув. Видко, що так був вже умовив ся, бо незадовго прийшов до него якийсь моряк і відозвав ся:

— До вашої услуги, пане!

— Чи єсть тут лодка, Паппер?

— Єсть, онтам за тою скалою.

— З цїлою залогою?

— Так єсть.

— А „Електрік?“

— Стоїть трохи дальше на північ поза малою затокою.

Моряк показав при тім на якусь подовгасту масу, що серед темноти видавала ся ще більшою, і не зраджувала ся навіть анї одним сьвітлом.

Допись.

Гусне під Пікуєм.

(Клопоти селяньскі.)

Гиркий тот рік у нас — літісь не дородило ся збіже, тай булї хибли, тому то сього року люди і ще від яри хліб купують. Найбільше купують фасолю і тендерицю (кукурузу) за Бескидом. Слава Богу, що бодай там збіжа ся зародило і недороге, бо инакше погибли би люди з голоду. За гроші у нас дуже тяжко і як не є свого ґрейцара, то годї де позичити.

В декотрих селїх суть добрі дїдичі або ксендзи та тоти ратують людий, а другі села позичають у жидів. Сього року зичили також деякі ґазди гроші у Турцї, у банку. А й гиркі тоті гроші! Літїсь в осени зайшли якісь пани у Турку, заложили якийсь банк, тай далї голоси по селїх, ож мож у них гроші зичити на поратунок. Мудріщі варують ся банкових гроший, а котрі дурнїщі та пішли в Турку по гроші до банку, ай тепер ся того кають. Бо який тото поратунок, сами, Пане, зміркуйте. Хто зичив сотку. тот достав на руку леме 78 ринцьких, бо решту відшибли ай не знати на що. Ба але провізию велять платити від цалої сотки по півдевята срібного на рік, тай істинни віддай цалу сотку, хотїсь взяв леме 78 ринцьких. Як тот банк і ще кілька років так погаздує та у кождім селї бодай по десять ґаздів здоймуть з ґрунту, то пак хиба брати тайстри тай іти за Бескид!

Бутьте ласкаві Вельможний Пане написати у вашій ґазетї за тот банк, оби люди по селїх у нашім бецирку читали си тото, тай си того банку у Турцї варували, або найлїпше порадьте, дащоби наш пан староста з Турки тот банк скасував.

Іщем си єдно призабув. Сього року зайшли в наші села ізза Бескида дикі свинї в великій силї та роблять людьом великої шкоди, бо риють бульби тай овес.

Кланяеме ся до панів добрим здоровьом.

Кузьма Кумарницький
ґазда із Гусного.

(Слово від Редакциї: Не знаємо, Честний Пане ґаздо, про який банк нам пишете, то і не можемо Вам дати зовсїм ясної відповіди. Бувають такі банки, а лїпше сказавши, товариства позичкові, котрі дають гроші на поратунок, але лиш тим, що приступлять до них до спілки і дадуть до тої спілки якусь суму, на приклад 20 риньских. Тогди такі спільники називають ся членами товариства і мають право позичати гроші в тім товаристві. Але тоті товариства роблять часто так: хтось не єсть спільником, а хоче позичити у них гроший, на приклад сто риньских. Они позичають єму тоті гроші, але зараз при позичцї роблять єго своїм спільником в той спосіб, що відшибають єму тих 20 риньских, які він мусить заплатити до спілки. Той, що позичає, дістає тогди готовими грішми не сто, лиш 80 риньских, а коли єму відшибнуть 22 зр., то він дістане лиш 78 зр. Довжник мусить віддати такому банкови сто риньских, але коли віддасть, то має в тім банку 20 чи 22 зр. своїх гроший, тих що єму спершу відшибли; тоті гроші то вже єго маєток в банку. Чи так робить і той банк в Турцї, не знаємо.

Банки часом добра річ, бо можна в них заратувати ся, але біда в тім, що наші ґазди не розуміють ся на банкових позичках і через то попадають в біду. Той, хто позичає в банку, повинен передовсїм пильнувати того, щоби точно сплачував рати, бо скоро лиш не сплатить одної або двох рат, то вже прийде ся єму пізнїйше трудно сплачувати; провізия росте, а банк остаточно не хоче чекати і лїцитує. При кождій позичцї, чи то в банку, чи у кого небудь, треба передовсїм на то памятати: віддай. Хто точно віддає, тому вірять, той має кредит і може легко заратувати ся.

Друга річ при позичках така: більших гроший добре в банку, чи у кого небудь, лиш тогди позичати, коли ними хоче ся орудувати так, щоби щось заробити. На приклад так: ґазда хоче докупити собі ґрунту і так собі рахує: Я позичу гроший в банку, ґрунт обсїю, він менї зародить, я гроші поволи віддам а ґрунт лишить ся при менї. Коли-ж хто зичить більших гроший лиш на то, щоби обігнати щоденну потребу, на приклад, щоби купити хлїба до хати, чоботи, кожух і т. д., а не обрахує ся добре, чи він буде міг сплачувати ті гроші точно хоч би й малими ратами, то він пропав, бо і хлїб мине ся і чоботи здеруть ся і кожуха не стане, а гроші треба віддати, а тут нема з чого потягнути. В отсїм найбільша біда для наших ґаздів, що они не зважають, на що беруть гроші в банку, і не обраховують ся наперед, чи будуть могли їх сплачувати, як і з чого. В такім випадку повинні наші ґазди варувати ся гроший банкових, бо річ певна, що тогди не одного здоймуть з ґрунту.

Хто хоче мати поратунок на щоденні потреби, нехай за добрих часів памятає на лихі і сам нехай лагодить собі той поратунок, нехай відкладає по пару крейцарів. Нинї можна дуже вигідно складати собі гроші на злі часи на кождій почтї. Там можна складати по пятьдесять крейц.; почта виставляє на ті гроші книжочку і пла[...]тить 3 риньскі провізиї від ста на рік. Х[...] письменний, може сам нести собі ті гроші [...] почту, а хто неписьменний, нехай возьме со[...] на сьвідка письменного чоловіка. Коли в[...] зложить собі на почтї за добрих часів па[...] риньских, а відтак прийдуть на него злі час[...] то він заратує ся таки своїми грішми, бо пі[...] на почту і вибере собі звідтам чи риньски[...] чи два, чи всї гроші, кілько їх зложив. Н[...] почтї ще й та догода, що можна складати соб[...] гроші навіть по 5 крейцарів. На почтї куп[...] ся за 5 крейцарів карту ощадности, відта[...] купує ся, коли хто може, марки почтові по [...] кр., чи одну, чи дві, як кого стало, і налїпл[...] ся на ту карту: коли налїпить ся на в[...] девять марок (а одна вже на нїй єсть), от[...] разом десять марок за 50 крейцарів, то не[...] ся ту карту на почту і так складає ся гро[...] на власний поратунок. Такий поратунок на[...] лїпший, бо чоловік не стоїть тогди ніко[...] о ласку і не боїть ся нїчого і нїкого, єсть со[...] паном в своїй хатї і на своїм ґрунтї. Отта[...] наша рада сьвітлим ґаздам; нехай же сьвітлї[...]ші поучають так само темнїйших і помагают[...] їм, а при такій помочи всїм нам буде тако[...] добре.

Що-до скасованя банку в Турцї, то м[...] симо Вам сказати, що пан староста з Тур[...] не має власти скасувати який банк.

Редакция.

Перегляд полїтичний.

Клерикальна мадярска ґазета Magy[...] Allam доносить, як каже з достовірного ж[...]рела, що против законів о цивільних супр[...]жествах лагодить ся на Угорщинї силь[...] опозиция. Примас угорский скликав єпіскоп[...] на конференцию в днях 17 і 18 с. м., на к[...]трім мають ухвалити, щоби вислати депутац[...] до Є. Вел. Цїсаря, котра би просила, що[...] Монарх не удїлив санкциї сим законам.

На вість, що деякі круги болгарскі [...]магають ся загальної амнестиї для еміґрант[...] болгарских, доносить аґентия балканьска, [...] право до наданя загальної амнестиї прислуг[...] лиш собраню, але правительство не може [...]ручати князеви удїленя загальної амнестиї, котрої могли би всї користати. Тим, що [...]брали участи в заговорах, не боронить прав[...]тельство вертати, але буде поступати з цїло[...] строгостию против всїх, що не схотять пр[...]знати теперішного стану в Болгариї.

— Коли прийшов „Електрік" з Котару? — спитав доктор.

— Може перед годиною.

— А чи нїхто єго не добачив?

— Нїхто, бо він сунув ся попід скали.

— Нехай же нїхто з вас не сходить із свого становища; коли не буде можна инакше, то чекайте тут на мене хоч би й цїлу ніч.

— Добре, пане!

Моряк вернув назад до лодки, що стояла саме під скалистим берегом, як би прилипла до него.

Доктор Антекірт постояв ще якийсь час на березї. Видко, що хотїв підождати, аж добре стемнить ся. Від часу до часу ходив великими кроками то сюди, то туди. Відтак пристанув і заложивши руки, вдивив ся наперід себе в Адрийске море, як коли-б єму повірив свою тайну.

На небі не сьвітив анї місяць, анї звізди. Ледви що чути було легкий вітерець від сторони краю, котрий настає звичайно що вечера і віє кілька годин. Високо горою закрили небо досить густі хмари аж до західного овиду, де пересунула ся послїдна смуга диму з комина якогось парохода, і показала ся зовсїм виразно на небі, а відтак щезла.

— Треба вже іти — сказав доктор сам до себе.

Він пустив ся попід вали міста і пішов на кладовище. Тут перед брамою чекали вже на него Поент Пескаде і Кап Матіфу; они сховали ся були за якесь дерево, так, що їх не можна було видїти.

Кладовище було вже під сю пору замкнене. Лиш в хатї сторожа мигкотїло ще слабе сьвітло. Аж до білого дня нїхто сюди не заходив.

Доктор знав очевидно всї уходи на кладовищи. Видко, що не хотїв входити брамою, — а коли-б мав сюди іти, то треба було дуже тихенько брати ся до дїла.

— Ходїть за мною! — сказав він до Поента Пескадого і єго товариша, що підійшли були до него.

Они пустились вздовж муру, що окружав кладовище і місцями на горбоватім ґрунтї був значно високий. Так ішли они може десять мінут, аж доктор станув. Він показав на вилом в мурі, котрий зробив ся був від того, що мур тут недавно був усунув ся.

— От сюди підемо! — сказав він і перелїз тим виломом, а Поент Пескаде і Кап Матіфу полїзли й собі за ним.

Під великими деревами, що отїняли гроби, була глубока пітьма. Доктор не задержуючись, пустив ся якоюсь алеєю, а відтак зійшов з неї на поперечну алею, котрою ішло ся до висше положеної части кладовища. Денеде підлїтали сполохані, нічні птахи. Крім тих сов та пугачів не було нїгде анї живого духа межи хрестами та нагробними памятниками.

Незадовго пристанули они всї три перед якимсь скромним памятником, в родї малої каплички, котрої зелїзна решітка не була на ключ замкнена. Доктор трутив решітку, а відтак потиснув на ґузик від малої електричної ліхтарнї і пустив промінь сьвітла, але так, [...] єго знадворку не міг нїхто видїти.

— Іди до середини! — сказав він [...] Капа Матіфу.

Кап Матіфу зайшов до малої каплич[...] і тут побачив перед собою стїну, в котру бу[...] запущені три марморові таблицї.

На середній були виписані слова:

Стефан Баторий.
1867.

На плитї з лївого боку не було нїяк[...] написи, а на тїй, що з правого боку, ма[...] незадовго станути напись.

— Вийми отсю плиту! — сказав доктор.

Кап Матіфу зробив то без великого труд[...] бо она не була ще замурована. Він поставив [...] на землю, а в склеплїню, що було зробле[...] в стїнї, показала ся домовина.

Була то домовина, в котрій спочива[...] тїло Петра Баторого.

— Витягни домовину! — сказав докт[...]

Кап Матіфу витягнув єї, а Поент Песка[...] навіть не потребував єму помагати, хоч як [...] була тяжка.

— Возьми отсе — сказав доктор до П[...]ента Пескаде і дав єму знаряд до витяга[...] шруб — та підойми віко!

— То стало ся до кількох мінут.

Доктор підоймив власною рукою білу [...]пу, що вкривала тїло мерця, і приложив [...] ухо до грудий, щоби почути, чи в нім ще сер[...]бе ся. Відтак встав і сказав до Капа Матіфу

— Вийми тїло з домовини!

Тепер аж показує ся, длячого війна межи Хиною а Япаном вибухла скорше, ніж єї випровіджено. Хинці вислали були тихцем до Кореї 20.000 войска і та армія ще дня 25 липня переступила була корейску границю. Японці довідались о тім і тогди напали на хиньскі кораблї коло острова Фантао.

Новинки.

Львів дня 8 серпня.

— **Іменованя.** Практикантами рахунковими при Дирекциї почт і телеграфів у Львові іменовані Мариян Мушиньский і Мариян Ярослав Соневицкий.

— **Преосв. епископ Куїловский** перебуває тепер в Станїславові. Мимо тяжкої недуги виглядає добре, перебуде в Станїславові аж до приїзду Цїсаря, виїде на привитанє Єго до Львова, а відтак сам удасть ся за границю, на дальше лїчене.

— **Варстат виробів деревних в Коломиї,** що істнував там доси при Гуцульскій Спілцї“ і був спомаганий з фондів краєвих, замкнено дня 28 липня с. р. Кільком ученикам дано сьвідоцтво скінченя практики, а прочих розпущено в надії, що они по вакациях вступлять до школи промислу деревляного, котра буде отворена 1 жовтня с. р. До тої школи — як відомо — іменовано вже сили учительскі (з Закопаного) а на уміщене єї винаймив коломийский маґістрат перший і другий поверх дому пок. Теодора Білоуса.

— **З'їзди у Львові.** Для заснованя першого „Товариства взаїмної помочи галицкої сторожі скарбової“ на основах взаїмної ощадности і асекурациї, з'їхало ся 97 урядників ріжних степенів тої-ж сторожі і відбуло першу нараду в сали Frohsinn-a. Збори відкрив старший комісар Малиновский в імени комітету, що займає ся орґанїзациєю того товариства. Збори рішили вибрати до виділу товариства по трех відпоручників з кождого скарбового округа, а то: урядника, рецепциєнта і надстражника. Відтак відчитав предсїдатель статут товариства, над котрим розвинула ся широка дискусия. Наради з'їзду тревали три днї т. є. 6, 7 і 8 серпня. — В сали хемічної лябораториї львівскої полїтехніки відбув ся другий з'їзд, іменно: загальні збори товариства галицких горальників. По овациї, яку устроєно предсїдателеви товариства п. Казим. Гординьскому, професорови висшої школи рільничої в Дублянах, з причини его 35-лїтної учительскої дїяльности наступило справоздане зі стану товариства, з котрого дізнали ся участники, що товариство числить 203 членів і що касовий оборот представляє в доходах 873 зр., а в розходах 824 зр. По уділеню абсолюториї виділови виголосив проф. Гординьский відчит, а відтак удали ся всї участники на виставу. Наради скінчили ся передвчера бенкетом в реставрациї Бачиньского. — Також і мельники устроїли свій окремий з'їзд. З'їхало ся досить участників. По привитаню зібраних президентом Львова п. Мохнацким, розпочали ся передвчера в ратушевій сали наради з'їзду.

— **З Сосниці в ярославскім повітї** пишуть нам: Велике нещастє навістило наше село дня 25 м. м. Досьвіта о 4 годинї збудив людий галас: огонь вибух у селянина Атаназия Малика, спалив єго всї будинки, перекинув ся на загороди Параньки Данилко і Сенька Кохановского та спалив їх також. Знаєте, який розрух в селї, коли малий огонь вибухне, а в нас той день був судний. Цїле рано гасили люди огонь, та що лиш з ним сяк-так упорали ся, аж ту в полудне (того самого дня!) знов вибух огонь в стодолї Стефана Ребки, котра згоріла разом з хатою, стайнею, знарядами і збіжем. Не скінчило ся на тім; пішов огонь по сусїдстві і погоріло ще шість господарів, стративши за один день 9000 зр. З них був лиш Малик обезпечений на 500 зр., Ребко на 500, Дмитро Лев на 950 а Іван Лев на 180 зр. З чого взяв ся огонь, годі було вислїдити.

— **Маєток Угерцї** коло Лїська купив Іван Вербицкий від Анни Швейковскої за 120.000 зр.

— **Копальню нафти** у Ванькевой купила анґлїйска спілка з Ропянки від Осипа Віктора за 300.000 зр.

— **З повіта равского пишуть нам:** Дня 26 липня с. р. коло години 7. вечером в громаді Городзїв тутешного повіта вибух огонь, котрий спалив цїлу загороду Михайла Верещака і хату Гната Верещака. Оба господарі мають шкоду на 630 зр., а не були обезпечені. Причина огню незнана. Огонь обняв дуже скоро будинки і був би дальше розширив ся, як би не дві доньки о. Минчакевича, сьвященика місцевого, котрі завчасу замітили огонь, постарали ся привезти чимскорше сикавку на місце огню і там самі вели енерґічно всю акцию при гашеню огню. За прикладом відважних панен пішло ціле село і небавом огонь згашено. Поступок пп. „попадянок“ всїм дуже подобав ся.

— **Підморскі телєґрафічні лїниї,** що лучать Европу з далеким Всходом, обходили сими днями в Лондонї 25-лїтний ювілей свого істнованя. Джон Пендер, президент обох компаній телєґрафічних, Eastern і Eastern Extension Telegraph Company подав при тій нагоді цїкаві дані. Коли в роцї 1865 було лише 3000 миль підморских лїний, єсть їх тепер вже 152.000 миль, з чого 90% треба завдячувати приватній підприємчивости, а 10% помочи ріжних правительств. Загальні кошти устроєня тих лїний, по котрих перебігає річно більше як два мілїони депеш, досягають величезної суми пів мілїярда зр. Загальна довжина телєґрафічних сухопутних лїний виносить по-над два мілїони миль, а коштувала до 700 мілїонів зр. Обі підморскі лїниї представляють нинї капітал около півтора мілїярда зр., з чого близько мілїярд належить до анґлїйских капіталїстів. В часї бенкету, на просьбу президиї компанії, зателєґрафував кн. Уельский до Індий, Гонґ-Конґ, Сінґапур і до полудневої Австралії. По малій годинї від часу висланя телєґрам надійшли відповіди з тих далеких країв з подякою.

— **На здоровлє!** Віденьский візник Яков Адамец ставав сими днями перед судом, обжалований о те, що на роздорожу в'їхав на віз трамваєвий так, що цїлу стїну воза розвалив дишлем. Адамец боронив ся так, що, каже, трамвай в'їхав на єго фіякер, а не фіякер на трамвай. Судя: Алеж трамвай не їздить нїколи так шалено скоро; то радше ви так їхали. Адамец: „Нї, пане цїсарский раднику, всему вивен трамвай, бо за скоро їхав. (В тій самій хвили пчихнув протоколянт). На здоровлє! — додає Адамец. — Бачите, що я правду кажу. Пане цїсарский раднику, той пан ласкавий пчихнув, отже ви мусите мене увільнити.“ Цїлий суд засьміяв ся, але мимо такого клясичного доказу правди, засудив Адамца на добу вязницї.

— **На дорозї.** Дня 27 липня с. р. на дорозї поміж Алфредівкою а Полюховом великим в Перемишлянщинї Іван Ужирко разом з сином везли дерево. 12-лїтний син Гринько сидів на возї, коли нараз віз вивернув ся. Гринько впав під віз і там погиб, а батька єго тяжко потовкло. Дїйстне нещастє „на гладкій дорозї“ — тілько може з тої причини, що та дорога не була гладка.

Телєґрами.

Льондон 8 серпня. На пароходї, що приїхав з Петербурга до Ґравезенд (місто над Тамізою, на полудневий всхід від Льондону) помер один моряк на холеру.

Копенгаґа 8 серпня. Президент міністрів Еструп подав ся до димісиї і король приймив єї та заіменував дотеперішного міністра справ заграничних Редц-Тотта президентом міністрів.

Ліворно 8 серпня. Анархіст Люккезі признав ся, що убив редактора Бондіого і подав всї подрібности сего убийства та виявив імена участників, через що процес несподївано зовсїм змінив ся.

Вроцлав 8 серпня. Підчас розрухів в недїлю убили жандарми в Білошовичах одну жінку і ранили тяжко 7 осіб.

Ґенова 8 серпня. На двірци зелїзницї в Аквасанта на шляху Ґенова-Асті наїхали на себе два поїзди зелїзничі, внаслїдок чого покалїчило ся легко 9 осіб.

За редакцию відповідає Адам Кроховецкий.

Кап Матіфу послухав, і анї він анї Поент Пескаде не противились тому, хоч знали, що то не вільно мерців виймати з гробу.

Коли положили тїло Петра Баторого на мураву, завинув єго Кап Матіфу в капу, а доктор накинув на него свій плащ. Відтак закрили знов домовину віком, всунули єї в склепінє і вставили назад таблицю так само, як она стояла. Доктор загасив сьвітло лїхтарні і настала знов темнота.

— Возьми тїло! — сказав він до Капа Матіфу.

Кап Матіфу взяв тїло молодця на свої здоровенні руки, як дитину, і відтак пустились, доктор наперед а Поент Пескаде з заду, попеременою алеєю простїсенько до вилому в мурі. В пять мінут опісля перелїзли через него і пустились вздовж мурів міста на побереже.

Ніхто анї словом не відзивав ся. Послушний Кап Матіфу робив все, як машина, але що там не дїяло ся в голові Поента Пескадого!

На дорозї від кладовища до побережа не стрітили доктор і єго товариші анї одного чоловіка. Але коли доходили вже до малої затоки, де на них чекав „Електрік“, побачили акцизника, що ходив понад самим морем. Они ішли дальше не зважаючи на него. Доктор крикнув на весь голос і зараз прибіг керманич з лодки.

На даний знак пустив ся Кап Матіфу сходити в долину скалами і мав вже сїдати на лодку. Але вже і прибіг був акцизник, а коли побачив, що хтось вибирає ся на море крикнув:

— Хто там?

— Люди, що лишають вам до вибору, або двайцять риньских готівкою або кулаком межи очи — також готівкою — відповів Поент Пескаде, показуючи на Капа Матіфу.

Акцизник не надумував ся довго — волів двайцять риньских, як кулаком межи очи.

— На море! — закомандував доктор.

За хвильку опісля щезла лодка серед темноти. За дальших пять мінут підплила она до веретеноватого судна, котрого з берега не було видко. Лодку витягнули на судно, машина рушила тихенько і „Електрік“ виплив на широке море.

Кап Матіфу зложив тїло Петра Баторого на софку в вузенькій комнатцї, де не було віконця, котрим би сьвітло до неї заходило. Доктор лишив ся тут сам один; він нахилив ся до Петра і поцїлував єго в блїде чоло.

— Пробуди ся, Петре — сказав він. — Я так хочу!

Петрови отворились зараз очи, як коли-б він заснув був лиш маґнетичним сном, що так подібний до смерти. В єго лици слїдно було якусь неохоту, коли побачив доктора Антекірта перед собою.

— То ви? — прошептав він — що мене опустили?!

— То я, Петре!

— А хто-ж ви?

— Померший, так як і ти!

— Померший?

— Я ґраф Матій Сандорф!

Конець другої части.

ІНСЕРАТИ.

Загальна Вистава краєва.

Бльоки і карти вступу поодинокі

по ціні бльоковій,

Катальоґи, Провідники

Льоси по 1 злр.

ВСІ ЧАСОПИСИ ЕВРОПЕЙСКІ

Бюро дневників і оголошень Л. ПЛЬОНА

улиця Кароля Людвика ч. 9 65

Кіоск на Виставі побіч брами головної.

Бюро оголошень і дневників

приймає

ОГОЛОШЕНЯ

до всїх дневників

по цїнах ориґінальних.

С. Спітцер у Відни

поручає

Товари камінні і шамотові.

Плити білі і кольорові. — Насади коминкові. Комплетні урядженя для стаєн і обор.

На жадане висилаємо катальоґи.

Заступники для Галичини і Буковини

Гамель і Файґель

у ЛЬВОВІ, улиця Коперніка число 21.

Львівский льос ціна 1 зр. Тягнене дня 27 вересня

ГОЛОВНА ВИГРАНА 60.000 зр.

Льоси поручають:

Ґольдштерн & Левенгерц, Самуелі і Ляндав.

70

Всі прибори

для аматорів і фахових фотографів

именно:

папір альбуміновий, целюидиновий, течі, шкла, хемікалія найдешевше купити можна впрост у заступників фабрик найбільших

ГАМЕЛЬ і ФАЙҐЕЛЬ

Львів, ул. Коперніка 21.

С. Кельсен у Відни

поручає

Кльосети з перепливом води і без того. — Рури кльосетові. — Каналові насади з патентовим замкненем. — Збірники на воду. — Комплетні урядженя купелеві. — Вентілятори. — Прибори до водотягів, як також рури ляні і ковані. — Помпи, фонтани і всякі арматури.

Заступники для ГАЛИЧИНИ і БУКОВИНИ

Львів ГАМЕЛЬ і ФАЙҐЕЛЬ Коперніка 21.

На жадане висилає ся катальоґи.

З друкарні В. Лозиньского під зарядом В. І. Вебера.